RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
17. januar 2002 *

I sag T-47/00,

Rica Foods (Free Zone) NV, Oranjestad (Aruba), ved avocat G. van der Wal, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

støttet af:

Kongeriget Nederlandene, ved H. Sevenster, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

* Processprog: nederlandsk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. van Rijn og C. Van der Hauwaert, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 2423/1999 af 15. november 1999 om beskyttelsesforanstaltninger for sukker henhørende under KN-kode 1701 og for sukker- og kakaoblandinger henhørende under KN-kode 1806 10 30 og 1806 10 90, med oprindelse i de oversøiske lande og territorier (EFT L 294, s. 11),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne K. Lenaerts og M. Jaeger,
justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 5. juli 2001,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsregler

1 Den 25. juli 1991 traf Rådet afgørelse 91/482/EØF om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 263, s. 1, herefter »OLT-afgørelsen«).

2 OLT-afgørelsens artikel 101, stk. 1, bestemmer følgende:

»Varer med oprindelse i OLT fritages for importafgifter ved indførsel i Fællesskabet.«

3 Samme afgørelses artikel 102 bestemmer følgende:

»Fællesskabet anvender hverken kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning ved indførsel af varer med oprindelse i OLT [...]«

4 I OLT-afgørelsens artikel 108, stk. 1, første led, henvises der til afgørelsens bilag II (herefter »bilag II«) med hensyn til definitionen af begrebet varer med oprindelsesstatus og metoderne for administrativt samarbejde i forbindelse hermed. I henhold til dette bilags artikel 1 anses en vare for at have oprindelse i OLT, Fællesskabet eller i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet (herefter »AVS-staterne«), hvis den enten er fuldt ud fremstillet eller tilstrækkeligt forarbejdet dér.

5 Reglerne om den såkaldte »EF/OLT-kumulation af oprindelse« og »AVS/OLT-kumulation af oprindelse« findes i artikel 6, stk. 2, i bilag II:

»Såfremt varer, der fuldt ud er fremstillet i Fællesskabet eller i AVS-staterne, bearbejdes eller forarbejdes i OLT, anses de for værende fuldt ud fremstillet i OLT.«

6 Ved Rådets afgørelse 97/803/EF af 24. november 1997 om midtvejsrevision af OLT-afgørelsen (EFT L 329, s. 50) blev der indsat en ny artikel 108b i OLT-afgørelsen. Denne bestemmelses stk. 1 lyder således:

»[...] AVS/OLT-kumulation af oprindelse som omhandlet i bilag II, artikel 6, er tilladt inden for en samlet årlig mængde på 3 000 tons sukker.«

7 Afgørelse 97/803 begrænsede imidlertid ikke anvendelsen af reglen om EF/OLT-kumulation af oprindelse.

8 OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, bemyndiger Kommissionen til at træffe »beskyttelsesforanstaltninger«, »såfremt anvendelsen af [OLT-afgørelsen] medfører alvorlige forstyrrelser i en erhvervssektor i Fællesskabet eller i en eller flere medlemsstater eller bringer disses finansielle stabilitet udadtil i fare, eller såfremt der opstår vanskeligheder, der vil kunne medføre en forringelse af situationen i en erhvervssektor inden for Fællesskabet eller i en af dettes regioner [...]«. Ifølge OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2, skal Kommissionen vælge »foranstaltninger, som bringer mindst mulig forstyrrelse i associeringens og Fællesskabets funktion«. Desuden må »disse foranstaltninger [...] ikke gå ud over, hvad der er absolut nødvendigt for at afhjælpe de opståede vanskeligheder«.

Den anfægtede forordning

9 Ved forordning (EF) nr. 2423/1999 af 15. november 1999 har Kommissionen i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109 indført beskyttelsesforanstaltninger for sukker henhørende under KN-kode 1701 og for sukker- og kakaoblandinger henhørende under KN-kode 1806 10 30 og 1806 10 90, med oprindelse i de oversøiske lande og territorier (EFT L 294, s. 11, herefter »den anfægtede forordning«).

10 Kommissionen var af den opfattelse, at den »meget kraftige stigning« i indførslerne »siden 1997 i [...] importen af [...] sukker med EF/OLT-kumulation af oprindelsen samt af sukker- og kakaoblandinger [...] med oprindelse i [OLT]« risikerede »i høj grad at forringe den måde, hvorpå den fælles markedsordning

for sukker fungerer i Fællesskabet, samt at få yderst skadelige virkninger for Fællesskabets erhvervsdrivende inden for sukkersektoren« (første og anden betragtning til den anfægtede forordning).

11 For sukker med EF/OLT-kumulation af oprindelsen har den trufne beskyttelsesforanstaltning form af en mindstepris. Den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1, bestemmer således følgende:

»Produkterne henhørende under KN-kode 1701, som har EF/OLT-kumulation af oprindelsen, overgår til fri omsætning i Fællesskabet med importafgiftsfritagelse, når den ikke-emballerede vares cif-importpris for standardkvaliteten som fastlagt i Rådets forordning (EØF) nr. 793/72 om fastsættelse af standardkvalitet for hvidt sukker (EFT 1972 I, s. 288) ikke er lavere end de pågældende produkters interventionspris.«

12 Hvad angår sukker- og kakaoblandinger (produkter henhørende under KN-koderne 1806 10 30 og 1806 10 90) med oprindelse i OLT, bestemmer den anfægtede forordnings artikel 2, at deres overgang til fri omsætning i Fællesskabet »er underlagt proceduren for fællesskabstilsyn efter reglerne i artikel 308d i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93« om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1).

Sagens baggrund, retsforhandlingerne og parternes påstande

13 Sagsøgeren, der har hjemsted på Aruba, et territorium, der hører til OLT, indfører sukker fra Fællesskabet, forarbejder det og udfører det så til Fælles-

skabet. På grundlag af sukker indført fra Fællesskabet producerer selskabet også blandinger af sukker og kakao, som det også udfører til Fællesskabet.

14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. februar 2000 har sagsøgeren i henhold til artikel 230, stk. 4, EF anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede forordning.

15 Ved processkrift indleveret på Rettens Justitskontor den 22. juni og den 7. juli 2000 har Kongeriget Spaniens og Kongeriget Nederlandenes regeringer i henhold til artikel 115 i Rettens procesreglement fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for henholdsvis Kommissionens og sagsøgerens påstande. Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 5. september 2000 er disse begæringer blevet imødekommet.

16 Kongeriget Spanien har afgivet interventionsindlæg den 23. oktober 2000, og sagens parter er blevet opfordret til at fremsætte deres bemærkninger hertil.

17 Kongeriget Nederlandene har ikke afgivet interventionsindlæg.

18 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Kommissionen og Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

20 Kommissionen har gjort gældende, at sagen må afvises. Den har anført, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at den anfægtede forordning ikke berører sagsøgeren på grund af egenskaber, som er særlige for denne virksomhed, eller på grund af en faktisk situation, som adskiller virksomheden fra alle andre nuværende og fremtidige virksomheder, der producerer sukker eller sukker- og kakaoblandinger i OLT (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 66).

21 Kommissionen har fremhævet, at sagsøgeren, til forskel fra sagsøgerne i de sager, der gav anledning til Domstolens dom af 26. juni 1990 i sagen Sofrimport mod Kommissionen (sag C-152/88, Sml. I, s. 2477) og dommen i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen (nævnt i foregående præmis), på det tidspunkt, da den anfægtede forordning blev udstedt, ikke havde varer under transport til Fællesskabet. Desuden havde sagsøgeren, til forskel fra nogle sagsøgere i den sag, der gav anledning til Domstolens dom af 17. januar 1985 i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen (sag 11/82, Sml. s. 207), ikke indgået kontrakter, hvis opfyldelse helt eller delvis ville være blevet forhindret af den anfægtede forordning.

22 Endelig er den omstændighed, at sagsøgeren har sendt skrivelser til Kommissionen under den procedure, der gik forud for udstedelsen af den anfægtede forordning, ikke tilstrækkeligt til at anse sagsøgeren for at være individuelt berørt af den anfægtede forordning.

23 Det sagsøgende selskab har heroverfor anført, at den anfægtede forordning har bindende retsvirkninger, som kan påvirke dets interesser (Rettens dom af 22.10.1996, sag T-154/94, CSF og CSME mod Kommissionen, Sml. II, s. 1377, af 25.6.1998, sag T-120/96, Lilly Industries mod Kommissionen, Sml. II, s. 2571, og af 1.12.1999, forende sager T-125/96 og T-152/96, Boehringer mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 3427).

24 Den anfægtede forordning er ifølge sagsøgeren i virkeligheden en maskeret beslutning, som sagsøgeren er adressat for. Den anfægtede forordning har nemlig til formål at eliminere sagsøgerens indførsler til Fællesskabet. Til støtte for sin argumentation har sagsøgeren anført, at det er på grundlag af en prisliste, som med urette tilskrives sagsøgeren, at Kommissionen har fastslået, at sukker med EF/OLT-kumulation af oprindelsen blev indført til Fællesskabet til en lavere pris end interventionsprisen, og der således blev skabt en illoyal konkurrence.

25 Det sagsøgende selskab har dernæst anført, at den anfægtede forordning berører det umiddelbart og individuelt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.

26 Selskabet er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, fordi denne ikke overlader noget skøn til de nationale myndigheder i medlemsstaterne, der skal gennemføre den (Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-404/96 P, Glencore Grain mod Kommissionen, Sml. I, s. 2435).

27 For at godtgøre, at selskabet er individuelt berørt af den anfægtede forordning, har det navnlig henvist til Domstolens dom i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen og i sagen Sofrimport mod Kommissionen (nævnt ovenfor i præmis 21), dom af 18. maj 1994 i sagen Codorniu mod Rådet (sag C-309/89, Sml. I, s. 1853), og af 11. februar 1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen (sag C-309/95 P, Sml. I, s. 769, præmis 25-28) samt dommen af 14. september 1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen (nævnt ovenfor i præmis 20, dommens præmis 59-80).

28 Det sagsøgende selskab har anført, at det sammen med Emesa Sugar er den eneste producent af sukker og sukker- og kakaoblandinger på Aruba og en af de vigtigste producenter af disse produkter i OLT, som allerede udførte sukker til Fællesskabet, før den anfægtede forordning blev udstedt. Selskabet er individuelt berørt af den anfægtede forordning, fordi det hører til den lukkede del af en blandet dels åben, dels lukket kreds af virksomheder (dommen i sagen Codorniu mod Rådet og dommen af 11.2.1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 27 ovenfor). De individuelt berørte virksomheder er nemlig dem, der, før den anfægtede forordning blev udstedt, udførte de produkter, som er genstand for beskyttelsesforanstaltningerne.

29 Selskabet har desuden været inddraget i den administrative procedure, der førte til udstedelsen af den anfægtede forordning. Det har i denne forbindelse henvist til forskellige skrivelser, som er vedlagt stævningen.

30 Da Kommissionen er forpligtet til at tage hensyn til de negative følger, som en beskyttelsesforanstaltning kan have for OLT's økonomi samt for de berørte virksomheder (dom af 11.2.1999, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 27 ovenfor), må sagsøgeren som en virksomhed, der udfører de produkter, som den anfægtede forordning vedrører, anses for at være individuelt berørt af forordningen, så meget desto mere som Kommissionen har været klar over konsekvenserne for sagsøgeren af den pågældende beskyttelsesforanstaltning.

31 Sagsøgeren har endvidere anført, at Domstolen i dommen i sagen Codorniu mod Rådet (nævnt i præmis 27 ovenfor) og i dommen af 16. maj 1991 i sagen Extramet Industrie mod Rådet (sag C-358/89, Sml. I, s. 2501) har erkendt, at en virksomhed, som rammes af katastrofale økonomiske virkninger af en generel retsakt, er individuelt berørt af denne. Under retsmødet har sagsøgeren fremhævet, at selskabets situation kan sammenlignes med sagsøgerens situation i sagen Extramet Industrie mod Rådet.

Rettens bemærkninger

32 Artikel 230, stk. 4, EF giver borgerne ret til bl.a. at anfægte enhver beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, dog berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (jf. Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società Emiliana Lacorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7; Rettens kendelse af 8.7.1999, sag

T-12/96, Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2301, præmis 24, og af 12.7.2000, sag T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2927, præmis 15).

33 Afgørelsen om, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning, skal bero på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej (Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 8, og kendelsen i sagen Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 32, kendelsens præmis 15).

34 Det må imidlertid fastslås, at den anfægtede forordning er almengyldig. Beskyttelsesforanstaltningerne i den anfægtede forordning gælder nemlig for indførsler generelt til Fællesskabet af sukker med EF/OLT-kumulation af oprindelsen og sukker- og kakaoblandinger med oprindelse i OLT.

35 Selv hvis Kommissionen på grundlag af en prisliste, som med urette tilskrives sagsøgeren, havde konstateret, at der forelå illoyal konkurrence — hvilket på ingen måde er bevist (jf. nedenfor i præmis 53) — står det dog fast, at den anfægtede forordning er rettet til de virksomheder generelt, som aktuelt eller potentielt berøres af indførslerne af de produkter, som den anfægtede forordning omhandler.

36 Den omstændighed, at den anfægtede forordning er almengyldig, udelukker imidlertid ikke i sig selv, at den kan berøre nogle fysiske eller juridiske personer umiddelbart og individuelt (jf. dommen i sagen Codorniu mod Rådet, nævnt i præmis 27 ovenfor, dommens præmis 19, Rettens dom af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, dommens præmis 66, og af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50).

37 I denne forbindelse må det fastslås, at sagsøgeren er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, da den ikke overlader noget skøn til de nationale myndigheder i medlemsstaterne, der skal gennemføre den (dommen af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, dommens præmis 63).

38 Med hensyn til spørgsmålet, hvorvidt sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede forordning, bemærkes, at for at en fysisk eller juridisk person kan anses for at være individuelt berørt af en generel retsakt, skal han være berørt af den pågældende retsakt på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre (dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, Sml. s. 223, Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 59, og kendelse i sagen Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 32, kendelsens præmis 20).

39 Den omstændighed, at sagsøgeren er en af de betydeligste producenter af sukker og sukker- og kakaoblandinger i OLT, og at der kun er to virksomheder, der er aktive i denne sektor på Aruba, kan ikke individualisere sagsøgeren som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF. Sagsøgeren befinder sig nemlig i en objektivt bestemt situation, der kan sammenlignes med den, som enhver anden erhvervsdrivende, som nu eller i fremtiden er etableret i OLT og driver virksomhed på markedet for sukker, befinder sig i (kendelsen i sagen Federolio mod Kommissionen, nævnt i foregående præmis, kendelsens præmis 67).

40 Sagsøgeren har imidlertid anført, at Kommissionen var retligt forpligtet til at undersøge sagsøgerens særlige situation, før den udstedte den anfægtede forordning.

41 Det bemærkes, at den omstændighed, at Kommissionen i medfør af særlige bestemmelser er forpligtet til at tage hensyn til retsvirkningerne for visse borgeres situation af den retsakt, den agter at vedtage, kan individualisere disse borgere (dommene i sagerne Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen og Sofrimport mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor, dom af 11.2.1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 27 ovenfor, dommens præmis 25-30, og af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, dommens præmis 67).

42 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen og Retten har fastslået, at det fremgår af OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2, at Kommissionen, når den påtænker at træffe beskyttelsesforanstaltninger i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, er forpligtet til, i det omfang omstændighederne tillader det, at indhente oplysninger om de skadelige virkninger, som dens beslutning vil kunne have for vedkommende oversøiske lands eller territoriums økonomi samt for de berørte virksomheder (dom af 11.2.1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 27 ovenfor, dommens præmis 25, og af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, dommens præmis 70). Den særlige beskyttelse, som OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2, giver de berørte virksomheder, kan individualisere disse som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.

43 Det må følgelig undersøges, om sagsøgeren er en berørt virksomhed som omhandlet i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2.

44 Det fremgår af retspraksis, at virksomheder, som har varer under transport til Fællesskabet på tidspunktet for vedtagelsen af beskyttelsesforanstaltningen, har den nævnte egenskab (dommen i sagen Sofrimport mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor, dommens præmis 11 og 12, og dom af 14.9.1995, Antillean

Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, dommens præmis 76). Mere generelt er det blevet fastslået, at virksomheder, der har indgået kontrakter, som de helt eller delvis forhindres i at opfylde som følge af beskyttelsesforanstaltningen, skal anses for berørte virksomheder i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2 (dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 21 ovenfor, dommens præmis 28, og dom af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, dommens præmis 74).

45 Det sagsøgende selskab har imidlertid ikke gjort gældende, at det på tidspunktet for den anfægtede forordnings udstedelse havde varer under transport til Fællesskabet. Desuden må det fastslås, at den anfægtede forordning i dette tilfælde på ingen måde forhindrer opfyldelsen af kontrakter, som sagsøgeren måtte have indgået. Den pålægger nemlig ikke noget kontingent, men indfører blot en mindstepris, der er lavere end sagsøgerens pris (jf. nedenfor i præmis 49), for sukker med EF/OLT-kumulation af oprindelsen (artikel 1) og fællesskabstilsyn for sukker- og kakaoblandinger med oprindelse i OLT (artikel 2).

46 Det må endvidere undersøges, om sagsøgeren på grundlag af andre omstændigheder kan anses for at være en berørt virksomhed som omhandlet i OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 2 (dom af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, dommens præmis 74), eller om selskabet, såfremt det ikke har denne egenskab, har fremført andre omstændigheder, som kan adskille det fra alle andre erhvervsdrivende.

47 I denne forbindelse har det sagsøgende selskab i replikken henvist til »den anfægtede forordnings indvirkninger på dets situation« og endog til »de katastrofale økonomiske følger«, som denne forårsager. I denne sammenhæng har det henvist til dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, nævnt i præmis 31 ovenfor.

48 Imidlertid bemærkes, at den anfægtede forordning på ingen måde forhindrer opfyldelsen af kontrakter, som sagsøgeren måtte have indgået (jf. ovenfor i præmis 45).

49 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har det sagsøgende selskab anført, at i perioden forud for udstedelsen af den anfægtede forordning var prisen for det sukker, som det udførte til Fællesskabet under ordningen for EF/OLT-kumulation af oprindelsen, ca. 10% højere end interventionsprisen for dette produkt. Under disse omstændigheder har selskabet ikke godtgjort, at den anfægtede forordnings artikel 1, som bestemmer, at »produkter henhørende under KN-kode 1701, som har EF-OLT-kumulation af oprindelsen, overgår til fri omsætning i Fællesskabet med importafgiftsfritagelse« til en pris, der »ikke er lavere end de pågældende produkters interventionspris«, har kunnet have en negativ virkning på dets økonomiske virksomhed. Med hensyn til forordningens artikel 2, som inddrager sukker- og kakaoblandinger med oprindelse i OLT under proceduren for fællesskabstilsyn og på grundlag heraf pålægger medlemsstaternes myndigheder forpligtelser med hensyn til statistik, bemærkes, at denne bestemmelse ikke har kunnet påvirke selskabets udførsler af disse blandinger til Fællesskabet.

50 Under retsmødet har selskabet på et spørgsmål fra Retten i øvrigt ikke kunnet give den mindste oplysning med hensyn til noget tab, som den anfægtede forordning kunne have påført det.

51 Under disse omstændigheder har det sagsøgende selskab ikke ført bevis for, at den anfægtede forordning havde »skadelige virkninger« på dets situation, som Kommissionen skulle have taget hensyn til (dom af 11.2.1999 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 27 ovenfor, dommens præmis 25, og af 14.9.1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, dommens præmis 70), og endnu mindre, at den anfægtede forordning har påført det en exceptionel skade, som kan individualisere det i forhold til enhver anden erhvervsdrivende som omhandlet i

dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, nævnt i præmis 31 ovenfor (jf. i denne forbindelse Rettens dom af 20.6.2000, sag T-597/97, Euromin mod Rådet, Sml. II, s. 2419, præmis 49).

52 Sagsøgeren har desuden anført, at den anfægtede forordning er baseret på omstændigheder, navnlig en prisliste, som med urette tilskrives sagsøgeren. Denne omstændighed kan individualisere sagsøgeren som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.

53 Det bemærkes først, at Kommissionen udtrykkeligt har bestridt det af sagsøgeren anførte. Under alle omstændigheder fremgår det ikke af den anfægtede forordning, at den vurdering af vanskeligheder, som ifølge Kommissionen har gjort det nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger, skulle være baseret på oplysninger, som har forbindelse med sagsøgerens virksomhed. Sagsøgerens argument, som ikke støttes af nogen oplysninger i sagen, må derfor forkastes som følge af utilstrækkeligt bevis (jf. i denne forbindelse Rettens dom i sagen Euromin mod Rådet, nævnt i præmis 51 ovenfor, dommens præmis 46-49).

54 Endelig har sagsøgeren henvist til en korrespondance, som fandt sted mellem sagsøgeren og Kommissionen mellem udgangen af juni og udgangen af oktober 1999.

55 Imidlertid bemærkes, at den omstændighed, at en person på den ene eller anden måde deltager i den proces, som fører til vedtagelsen af en retsakt udstedt af Fællesskabet, udelukkende individualiserer denne person i forhold til den pågældende retsakt, såfremt de pågældende fællesskabsbestemmelser tilsikrer vedkommende visse processuelle garantier (Rettens kendelse af 9.8.1995, sag T-585/93, Greenpeace m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2205, præmis 56 og 63, og kendelsen i sagen Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 32 ovenfor, kendelsens præmis 59).

56 Der er imidlertid ingen bestemmelser i fællesskabsretten, der forpligter Kommissionen til, før den træffer en beskyttelsesforanstaltning i henhold til OLT-afgørelsens artikel 109, stk. 1, at følge en bestemt fremgangsmåde, hvorefter virksomheder med hjemsted i OLT kan gøre eventuelle rettigheder gældende eller endog rejse krav om at blive hørt (jf. i denne forbindelse kendelsen i sagen Area Cova m.fl. mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 32 ovenfor, kendelsens præmis 60, og Rettens dom af 7.2.2001, forenede sager T-38/99-T-50/99, Sociedade Agrícola dos Arinhos m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 585, præmis 48).

57 Det følger af det foregående i sin helhed, at sagsøgeren ikke kan anses for individuelt berørt af den anfægtede forordning. Da en af betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF for en realitetsbehandling ikke er opfyldt af sagsøgeren, må nærværende sag afvises.

Sagens omkostninger

58 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det denne at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

59 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Kongeriget Spanien og Kongeriget Nederlandene, der er indtrådt i sagen til støtte for henholdsvis Kommissionens og sagsøgerens påstande, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.**

3) **Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.**

Azizi Lenaerts Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. januar 2002.

H. Jung M. Jaeger

Justitssekretær Præsident